

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 59.

22de Møde.

Mandagen den 4de Marts.

(Fortf.)

Boigt (fortsat): Det er i danske Lov 1—2—3 bestemt, at Ingen skal kunne drages fra sit Børnething, og saafremt No-gen ikke vil nøies med den Dom, som er affagt over ham, kan han indanke den til de høiere Instanser. Herfra har Grundloven gjort den Undtagelse, at det staaer i Hans Majestæts Magt at lade de for Staten farlige Forbrydere tiltale ved Rigsretten; den Tiltalte har i dette Tilfælde maattet renoncere paa de 3 forskjellige Instanser, for hvilke han ellers kan faae sin Sag prøvet. Han har maattet underkaste sig en Dommer, som er Dommer i sidste Instans, og jeg mener, at han derved har gjort et høist beklageligt Bytte, dersom denne Dommer skulde være underkastet Bilkærligheden af Rigsrettens Opfølgelighed; thi jeg siger med min ærede Collega, at Opfølgelighed er Affættelighed.

Dahl: Det ærede Udvalg har foreslaaet, at Overtitlen „Lov om Forfølgningsmaaden ved Rigsretten“ skulde forandres til „Lov om Rigsretten“; men det forekommer mig, at man ikke godt kan stemme over dette Forslag, saalænge man endnu ikke veed, om Loven virkelig vil blive en Lov om Rigsretten eller om Forfølgningsmaaden ved Rigsretten, og overeensstemmende med Grundlovens § 72, er det ogsaa alene Forfølgningsmaaden, der skal afgjøres ved Lov; det kunde jo tænkes at en Deel af det, som angaaer Rettens indre Ordning, kunde overlades til Rettens egen Afgjørelse. Det er mig ikke aldeles klart, hvorfor de Ord ere komne til at staae i Slutningen af § 1, som Udvalget har foreslaaet skulde bortfalde, nemlig „udenfor disse to Tilfælde har Rigsretten ingen dømmende Myndighed“. Jeg forudsætter, at maaskee den høitærede Justitsminister vil med-

dele, om man derved har tilsigtet noget Bestemt. Er der ikke tilsigtet noget Bestemt ved disse Ordtryk, maa jeg være aldeles enig med Udvalget i, at man udelader dem som overflødige. Udvalget har stillet det Forslag, at foruden de faste Medlemmer af Høiesteret, som skulle udgjøre Rigsretten, skal der endvidere i fornødent Fald kunne udvælges til Suppleanter og eventualiter til Medlemmer af Rigsretten de Mænd, som af Justitiarius kan tilsiges at møde i Retten, uden at de henhøre til dennes faste Medlemmer. Jeg vil just ikke sige, at dette er i Strid med Grundlovens Bestemmelser, naar der staaer, at Medlemmerne til Rigsretten skulde vælges af Høiesterets egne Medlemmer; men det synes mig dog, at det kan være tvivlsomt, om man kan kalde dem Høiesterets egne Medlemmer, som ikke ere beklædte til Dommere i Høiesteret, til Assessorer som saadanne, men ere beklædte til andre Embeder i Staten, og som ikke lønnes som Dommere. Det forekommer mig i alt Fald, at, om det ikke strider mod Grundlovens Ord, strider det dog mod dens Mand. „Dommere skulde nemlig være uaffættelige,“ naar de ikke, som det i Tillægsbestemmelsen § 3 heder, tillige beklæde andet Embede; i saa Fald skulde de kunne affættes uden Dom. Men de Mænd, som af Justitiarius kunne tilkaldes til at votere i Høiesteret, ere Mænd, som Alle, saavidt mig bekyndt, beklæde andre Embeder og som altsaa ere affættelige. Jeg antager derfor, at det er høist tvivlsomt, om man i Rigsforsamlingen i sin Tid vilde have gaaet ind paa at vælge Assessorer i Rigsretten mellem Mænd, der kunne affættes uden Dom. Det forekommer mig heller ikke aldeles rigtigt at vælge Mænd, der ere i betydelige Embedsstillinger, Mænd, der undertiden kunne staae endog umiddelbart under den Minister, som maaskee kom under Tiltale, at vælge disse Mænd til at dømme den samme Minister. Jeg maa derfor for mit Vedkommende stemme imod det Forslag, som er